

به نام خدا

ایران دَرّودی (متولد ۱۳۱۵ش)

ایران دَرّودی، نقاش، کارگردان، منتقد هنری و هنری‌نویس ایرانی، در ابتدا چشم‌اندازهای شهری را با گرایشی نیمه‌انتزاعی نقاشی می‌کرد که در ادامه آن به «آرت آنفورمِل» (Art Informel) گرایید. از اواخر دهه ۱۳۴۰ در پی یافتن ریشه‌های فرهنگی خویش به نوعی تصویرپردازی ذهنی روی آورد و تصاویری رویاگونه از سرزمین‌های یخ‌زده، شهرهای روبه‌نابودی با چشم‌اندازهای کویری و نقش‌مایه‌های تمثیلی چون گل، ریشه، سنگ، مروارید، بلور و افق نورانی را در آثارش مورد توجه قرار داد.

آنتونیو رودریگز، نقاش و منتقد بزرگ مکزیکی، درباره او می‌نویسد: «بعضی سبک او را در حد فاصل بین سوررئالیسم و سمبولیسم توصیف می‌کنند و برخی دیگر هر دو اطلاق را صحیح می‌دانند. حقیقت اما این است که دَرّودی از طبقه‌بندی شدن در چارچوب‌ها و سبک‌ها گریزان است؛ چراکه ضمن ترسیم جهان تصاویر ذهنی و رؤیاهای بلندپرواز خود در میان گل‌های روییده در دورنماهای غریب نورانی، مفاهیمی برخاسته از فرهنگ خود را بیان می‌دارد که درک آنها در هیچ قالبی نمی‌گنجد؛ از این رو من او را یک هنرمند "آزاد" می‌خوانم که تصاویری از کمال و اعتلا می‌آفریند؛ در عین حال که رها از هر قیدی به سوی نقطه‌ای که هدف قرار داده یا آفریده است، راه می‌پوید. جهانی اعجاب‌انگیز و جادویی که در آن شادی و غم، تهور و تواضع، خون و گل، به یکدیگر جوش می‌خورند و واقعیت و رؤیا در هم می‌آمیزند.»

منابع:

پاکباز، رویین، (۱۳۹۵)، *دایرة‌المعارف هنر*، ج ۱، تهران: فرهنگ معاصر، ص ۶۳۰-۶۳۱.

مظفری‌ساوجی، مهدی، (۱۳۸۸)، *قصه انسان و پایداری‌اش (شناخت‌نامه ایران دَرّودی)*، تهران: سخن، ص ۲۲۵-۲۲۶.